

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Osztályozás

Tárgy

F25.091

Hely

Idő

"1926"

Személy

Szerző:

Harrer Ferenc

Cím:

A Tabán újjáépítése

Forrás:

Magyarország

Bn

(Hely)

1926. 6. 29.

(Idő)

(Köt. v. füz.)

A Tabán újjáépítése

Írta: Harrer Ferenc dr., ny. alpolgármester

Még 1878-ban elhatározta a főváros közgyűlése, hogy a Gellérthegy oldalát szabaddá teendő, az itt álló régi házakat alkalomadtán megvásárolja és lebontja. Így keletkezett az u. n. *Gellérthegy-i kisajátítási övezet*. Jóval később a főváros fejlesztéséről szóló 1908. évi XLVIII. t. c. kamatmentes állami előleget bocsátott a főváros közmunkák tanácsának rendelkezésére avégből, hogy az *Attila körút és az Arok uca között levő házsor kisajátításával* tegye lehetővé, hogy a királyi palota megfelelő építkezésű környezetbe jusson. E két egymástól független akció területe között azonban egy olyan városrész maradt, mely ugyancsak nagyrészt régi apró házacskákkal volt beépítve és ahol az építési telkek kevés kivétellel olyan kicsinyek, de különösen olyan alakúak voltak, hogy azokon az építési szabályoknak megfelelő új épületek emelhetők alig lettek volna. E körülmény érlelte meg a főváros akkori vezetőségében — a Bárczy-éra leglendületesebb időszakában éltünk — azt a gondolatot, hogy az említett két városépítési műveletet, a *közbenső terület rendezésével* együtt egy nagyszabású egységes városépítési akcióvá foglalja össze. Így keletkezett a *Tabán újjáépítésének problémája*, mely nagyvonalúságával az összes parciális megoldásokat elsöpörte.

A főváros vezetősége azonban nem elégedett meg az eszme fölvetésével, hanem a *legerélyesebb-*

ben hozzáfogott a megvalósításhoz is. Így elvégezte a Gellérthegy-i kisajátítási övezet még hátralékos és az új övezet összes kisajátításait, megnyerte a közmunkák tanácsának hozzájárulását arra, hogy az Attila körüti telkekre bocsássa bele ingyenesen az akcióba (a kormány azonban fentartotta

az igényt az előleg visszafizetésére s később az egyik legértékesebb területet elvette a Bethlenudvar felépítésére), megtervezette Wurga Lászlóval a szabályozási és beépítési tervet, elkészítette az útépítési és csatornázási terveket és már megszerezte a telkeket a lakosság kitelepítésére is, amikor a háború egyelőre mindennek végét vetett: még nagy szerencse, hogy a háború a tabáni akciót az előkészítésnek már ilyen előrehaladott állapotában találta.

Sajnos, sem az inflációs pénzgazdálkodás, sem a főváros külföldi kölcsöneinek rendezése során nem adódott lehetőség a *tabáni problémának a megoldás felé való továbbjuttatására*. Most egy hosszú időre alighanem az utolsó alkalom kínálkozik erre. Ma még nagyobb lakásigény vár kielégítésre; ha ezt nem aknázzuk ki a Tabán városépítési problémájának a megoldására, egyhamar alig fogunk hasonlóval találkozni. Emellett, ha a főváros a tabáni hat-hétszáz családnak kitelepítését nem kapcsolja be

sürgősen a most folyamatban levő, de esetleg nagyon határolt községi lakásépítési akciójába, akkor már e kérdés megoldási nehézségein bukkhatik el a Tabán újjáépítése.

Örökberletes egyéni és társasház gondolatoktól fűtött lakásigénylők mellett, már külföldi építkezési vállalatok vagy talán inkább pénzelhelyező csoportok is érdeklődnek már e nem mindennapi lehetőség — egy nagy város szívében új városnak építése — iránt. A főváros vezetőségének mindenesetre elébe kell mennie e törekvéseknek, de egy követelésről semmiképpen sem mondhat le s ez: a *Tabán újjáépítésének csak átfogó egységes akcióval való végrehajtása*.

Svábeszfővárosi hazinyomua 1926